

Ρεπορτάζ από το εσωτερικό των αθηναϊκών ΑΕΙ εν ώρα πολιορκίας

Το άσυλο δίχως κουκούλα

ΦΟΡΕΙΣ ΤΟΥ ΙΟΥ ΕΙΝΑΙ ΟΙ: ΤΑΣΟΣ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΤΡΙΜΗΣ, ΑΓΓΕΛΙΚΑ ΨΑΡΡΑ, ΑΝΤΑ ΨΑΡΡΑ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΨΑΡΡΑΣ. [ΙΟΣ e-mail](#)

Η εικόνα που -ελέω τηλεοπτικών δελτίων- έχει επικρατήσει για τη χρήση του πανεπιστημιακού ασύλου είναι αυτή της μετατροπής των ΑΕΙ σε ορμητήρια για τις αναμετρήσεις μερικών δεκάδων «κουκουλοφόρων» με την Αστυνομία.

Η έμφαση στη θεαματική διάσταση των γεγονότων, αλλά και σαφείς πολιτικές στοχεύσεις (τα πασίγνωστα π.χ. σχέδια κάποιων καναλαρχών κι εκδοτικών συγκροτημάτων για ιδιωτικά ΑΕΙ) οδηγούν στο σφυροκόπημα της κοινής γνώμης με εικόνες που ταυτίζουν το άσυλο με τη θεσμοποιημένη -υποτίθεται- προστασία της παρανομίας.

Η επιλεκτική αυτή χρήση των εικόνων δεν είναι κάτι το τυχαίο. Εδώ και δεκαετίες, οι ειδικοί της πολιτικής επικοινωνίας έχουν επισημάνει ότι η θέση της κάμερας καθορίζει τις ενστικτώδεις αντιδράσεις του θεατή απέναντι στα τεκταινόμενα: με άλλη πλευρά «είναι» ο θεατής όταν στην εικόνα βλέπει τα ροπαλοφόρα ΜΑΤ να του ρίχνουν δακρυγόνα και να επελαύνουν προς το μέρος του, και με άλλη όταν η κάμερα βρίσκεται πίσω από τους αστυνομικούς υιοθετώντας τη δική τους οπτική γωνία.

Στην πρώτη περίπτωση, ακόμη και η βία των διαδηλωτών γίνεται αντιληπτή ως αυτοάμυνα. Στη δεύτερη, αυτό που κυριαρχεί είναι η ανάγκη επιβολής της διασασλευθείσης «τάξης».

Απώτερος σκοπός του επικοινωνιακού αυτού μπαράζ δεν είναι άλλος από την καλλιέργεια κλίματος υπέρ των κυβερνητικών επιδιώξεων για ουσιαστική κατάργηση του ασύλου και, κυρίως, για ποινικοποίηση των κάθε μορφής φοιτητικών και λοιπών κινητοποιήσεων. Όπως είναι γνωστό, με το νομοσχέδιο Γιαννάκου-Καραμανλή καταληψίες φοιτητές ή απεργοί πανεπιστημιακοί που θίγουν «το δικαίωμα στη μάθηση και την εργασία όλων ανεξαιρέτως των μελών της ακαδημαϊκής κοινότητας» (δηλαδή ακόμη κι ενός μεμονωμένου απεργοσπάστη) θα «τιμωρούνται με φυλάκιση τουλάχιστον 6 μηνών [έως 5 χρόνων] μετά από έγκληση του αρμοδίου οργάνου». Το δε άσυλο περιορίζεται εφεξής στους «χώρους των ΑΕΙ στους οποίους γίνεται εκπαίδευση και έρευνα», δεν καλύπτει δηλαδή πλέον το προαύλιο των σχολών, τα Προπύλαια του Πανεπιστημίου και το

μεγαλύτερο μέρος των πανεπιστημιούπολεων. Μ' ένα τέτοιο νομοθετικό πλαίσιο, ακόμη και το γκρέμισμα της πύλης του ΕΜΠ από τα τανκς της χούντας θα ήταν απόλυτα σύννομο, η δε Συντονιστική του 1973 θα έπρεπε να διωχθεί δικαστικά για «κατάλυση του ασύλου»...

Ας επιστρέψουμε, όμως, στα καθ' ημάς - και στις εικόνες από τη χρήση του πανεπιστημιακού ασύλου που τα ΜΜΕ (κυρίως τα ηλεκτρονικά) αποκρύπτουν από την κοινή γνώμη. Μπορεί να μην το είδατε στις οθόνες σας, όμως στα πανεπιστημιακά κτίρια δεν βρίσκουν καταφύγιο μόνο «μπαχαλάκηδες» αλλά και απλοί διαδηλωτές καταδιωκόμενοι από τους «πραιτορες» του κ. Πολύδωρα. Είναι αυτή η παρουσία χιλιάδων φοιτητών μέσα στα πολιορκημένα ιδρύματα που εμποδίζει τις Συγκλήτους να δώσουν το οκέι για εισβολή της Αστυνομίας (και γενικευμένο μακελειό), όπως απαιτούν τα αιμοδιψή τηλεοπτικά δελτία. «Λεπτομέρεια» που αγνοούν επιδεικτικά οι γνωστοί τηλεοπτικοί αστέρες, αλλά ευτυχώς όχι οι υπεύθυνοι πανεπιστημιακοί.

Οι φωτογραφίες που παρουσιάζουμε σήμερα αποτυπώνουν αυτήν ακριβώς την αγνοημένη πραγματικότητα. Έχουν τραβηχτεί από εμάς στη Νομική (27.6.2006) και το Πολυτεχνείο (22.2.07), μετά το τέλος δύο μεγάλων φοιτητικών κινητοποιήσεων και τη μετατροπή του κέντρου της Αθήνας (και μεγάλου μέρους των πανεπιστημιακών χώρων) σε θάλαμο «δακρυγόνων» αερίων. Δυστυχώς, η επιβεβλημένη παραποίηση των προσώπων των εικονιζόμενων φοιτητών δεν επιτρέπει να γίνουν αντιληπτές σε όλη τους την έκταση οι επιπτώσεις αυτού του εμφύλιου χημικού πολέμου πάνω στους ανθρώπους που τον υφίστανται. Αυτό που αποτυπώνεται είναι απλά οι προσπάθειες αντιμετώπισής του με στοιχειώδη φαρμακευτικά μέσα, κυρίως όμως η μαζική και πολιτική διάσταση των τεκταινόμενων πίσω από τους καπνούς των «ζωντανών συνδέσεων»: την ώρα που τα ΜΜΕ προσηλώνονται στο συνήθη κλεφτοπόλεμο της Στουρνάρη, στο μεγάλο αμφιθέατρο (MAX) του Πολυτεχνείου εκατοντάδες φοιτητές από όλη την Ελλάδα συζητούν δημοκρατικά για να καθορίσουν την παραπέρα πορεία του κινήματός τους.

Σε πείσμα των θιασωτών της νέας εποχής, που θα τους προτιμούσαν στις κλούβες, στα νοσοκομεία και στα δικαστικά εδώλια...

Καναλοσκοπήσεις...

**"Και οι ψηφοφόροι της αντιπολίτευσης επικροτούν τα βασικά κυβερνητικά μέτρα"
(«Η Καθημερινή», 25/2/2007)**

Με έκδηλη ικανοποίηση αποδέχτηκαν οι τηλεσχολιαστές των καναλιών την πρόσφατη δημοσκόπηση που δημοσίευσε η «Καθημερινή» και μετέδωσε ο ΣΚΑΪ για τις αλλαγές στα ΑΕΙ, σύμφωνα με την οποία ακόμα και η πλειοψηφία των ψηφοφόρων του ΠΑΣΟΚ και της Αριστεράς επικροτούν το νομοσχέδιο της κυρίας Γιαννάκου.

Μπορεί όμως κάποιος να εκτιμήσει αυτά τα αποτελέσματα ως απήχηση της πραγματικότητας; Και ποιας ακριβώς πραγματικότητας; Της τηλεοπτικής ή της πανεπιστημιακής; Τι νόημα έχει μια έρευνα που σε άλλον απευθύνεται, άλλος είναι ο ερωτώμενος και σε άλλου το κεφάλι θα πέσει ο πέλεκυς του νόμου;

Είναι γνωστό παγκοσμίως ότι οι έρευνες του «σφυγμού» της επικαιρότητας συμπλέουν με την κυρίαρχη άποψη των ΜΜΕ, κυρίως των ηλεκτρονικών. Συγκεκριμένα, οι τηλεφωνικές έρευνες γίνονται ακριβώς για να θεμελιώσουν τις απόψεις των ΜΜΕ.

Ας δούμε τη συγκεκριμένη περίπτωση. Προηγήθηκε επί μέρες ο βομβαρδισμός «ενημέρωσης». Αλλά αυτή η τηλεοπτική ενημέρωση περιοριζόταν στην εμφάνιση εικόνων βίας, τη διόγκωση της παρουσίας κουκουλοφόρων, τη μεταφορά ενός σκηνικού χάους, την απόκρυψη των ειρηνικών συλλαλητηρίων. Παράλληλα, οι ίδιοι τηλεπαρουσιαστές μετέδιδαν σειρά δυσμενών και «ελαφρώς» ειρωνικών σχολίων για την υπουργό. Και -ως εκ θαύματος- ήρθαν και τα αντίστοιχα αποτελέσματα. Όταν λοιπόν η πλειοψηφία των τηλεθεατών απαντά θετικά στο ερώτημα αν είναι υπέρ της μεταρρύθμισης, στην πραγματικότητα δίνει θετική ψήφο στο να πάψει η «κυριαρχία των κουκουλοφόρων». Με την ίδια ευκολία βέβαια κατακρίνει και τους χειρισμούς της υπουργού.

Αλλά ποιο είναι ακριβώς το ερώτημα, στο οποίο κλήθηκαν να απαντήσουν οι ερωτώμενοι; Όταν απαντούσαν θετικά για την τροποποίηση του νόμου σχετικά με το άσυλο, εκείνο που είχαν στο μυαλό τους είναι οι καθημερινές πιέσεις των μέσων ενημέρωσης για «συλλήψεις», για «αποκάλυψη των κουκουλοφόρων», που ευθύνονται δήθεν για την κρίση στην Παιδεία. Η εικόνα του ελληνικού πανεπιστημίου για το μέσο τηλεθεατή ταυτίζεται με αυτά τα έντονα φορτισμένα προπαγανδιστικά ρεπορτάζ.

Αν, για παράδειγμα, έμπαινε ανάλογο ερώτημα τις μέρες που όλα τα κανάλια παρουσίαζαν τη βάρβαρη κακοποίηση του Κύπριου φοιτητή από την ΕΛ.ΑΣ. είναι σίγουρο ότι θα πλειοψηφούσε η άποψη ότι η ΕΛ.ΑΣ. δεν πρέπει να πλησιάζει ούτε στο χιλιόμετρο τα πανεπιστήμια.

Ακόμα και στο ζήτημα της «καθολικής ψηφοφορίας» για τις πρωτανικές εκλογές, που εμφανίστηκε να συγκινεί το 80% των ερωτωμένων, στην πραγματικότητα οι τηλεθεατές απαντούσαν έχοντας στο νου τους ένα εφιαλτικό σκηνικό με τη βίαιη επιβολή μειοψηφιών στο εσωτερικό των ΑΕΙ, αγνοώντας δηλαδή ότι ο

χώρος του πανεπιστημίου και οι γενικές συνελεύσεις των κινητοποιημένων φοιτητών παραμένουν μοναδικό παράδειγμα άσκησης άμεσης συμμετοχικής δημοκρατίας.

Από την τρομοκρατία και τα ερωτικά σκάνδαλα μέχρι τις αλλαγές στις ταυτότητες και στο άσυλο η κοινή γνώμη πάντα συμφωνεί -θέλει να συμφωνεί- με την κυρίαρχη εικόνα που εκπέμπουν τα ΜΜΕ. Ο κόσμος ειδικά στην τηλεφωνική έρευνα απαντάει το «αρεστό». Γιατί να μην είναι αντικειμενική λοιπόν μια έρευνα για το άσυλο στο χώρο της φοιτητικής κατάληψης, όπου, αν μη τι άλλο, απαντούν οι άμεσα ενδιαφερόμενοι; Είναι περισσότερο αξιόπιστες οι «ζωντανές» δημοσκοπήσεις που γίνονται στα τοκ σόου ανάμεσα στους τηλεθεατές; Μόνο αν τέτοιου είδους έρευνες μετρούσαν με ειδικές ερωτήσεις την επιρροή της άποψης των ΜΜΕ στην άποψη του ερωτώμενου, και επαναλαμβάνονταν σε χρόνο που το θέμα δεν θα «έπαιζε» πρώτο στην επικαιρότητα, ίσως θα έδειχναν κάποιες τάσεις των ερωτωμένων.

Φυσικά σε καμιά δημοσκόπηση δεν ρωτήθηκε το «δείγμα» αν συμφωνεί με την αύξηση των κρατικών δαπανών για την Παιδεία, όπως δεν ρωτήθηκε ποτέ για το αν συμφωνεί με αυξήσεις πάνω από 10% ή το διπλασιασμό των χαμηλών συντάξεων. Όλα αυτά φαντάζουν παράλογα, εφόσον δεν έχουν «εγκριθεί» από τους «κυρίαρχους» παρουσιαστές των οχτώ.

Στην ουσία, λοιπόν, αυτές οι έρευνες καταγράφουν μόνο τη συλλογική γνώμη που έχει ήδη διαμορφωθεί από τους τηλεοπτικούς προπαγανδιστές. Από εγκλήματα μέχρι διαδηλώσεις κι από κουμπάρους μέχρι εμβόλια, η κοινή γνώμη της φραγελιάς δυστυχώς ταυτίζεται πάντοτε με τους επαγγελματίες της τηλεοπτικής αλήθειας. Και το αποτέλεσμα αυτό το ανακοινώνουμε δωρεάν.

[Ο ΙΟΣ ΣΤΟ INTERNET](#)